

Odalardaki yalnızlar

GÖRKEM YELTAN

gorkem@yeltan.com

Mine Soysal'ın her işinde; yayımladığı kitapta, yazdığı herhangi bir metinde, varlığıyla yarattığı duruşunda hep bir şeyler öğrenir, hep bir yerlere gider gider gelir insan. Ben bugün odamda yalnızdım. 'Odada Yalnız'ı okudum. On üç hikâyenin on üçünde de kendimi başka başka yerlere götürmenin zevkini sonuna kadar yaşadım

O dada yalnız olmak benim için muhteşem şeyler ifade eden bir durumdur. Okurum, yazarım, çalışırım... Hayatımın en güzel en anlatılmaz anlarıdır. Dışarıda çok işi olan, kalabalıklarda iş yapmak zorunda kalan bir insansanız, odanızda yalnız kaldığınız anlar sizin için bulunmaz Bursa kumaşı olur çıkar. Dört gün boyunca kıyıda köşede, arabada, sokakta okuduktan sonra bugün ilk kez evimde okuyacağım için heyecanım çok büyüktü. Kendimi mutlu hissediyordum. Kendim için harika bir şey yapacaktım. Böyle durumlar için sakladığım kitaplarım vardır. Daha özel olduklarını bildiğimden, onlarla ilgili olumlu ya da olumsuz bir şey duyduğumdan değil. Onları seçerim ama niye seçtiğimi de bilmem açıkçası. Bazen yazarı, bazen adı, bazen kapağı ya da hiç bilmediğim bir şeyi beni çeker sanıyorum. **Günişliği** Kitaplığı'ndan çıkan Mine Soysal'ın kaleminden bir kitap, *Odada Yalnız*, benim eve sakladığım kitaplardan.

Kütüphanedeki henüz okunmamışlar bölümüne geldiğimde, *Odada Yalnız* adı beni çok etkiledi. Hemen ona yöneldim. İç güdülerim beni bugüne kadar hiçbir kitap konusunda yanıltmadı. Hayat boyu iç seslerime minnet borçlu olarak yaşayacağımdan eminim. Kitabın ithaf

yazısına takıldı gözüm: 'Hangi yaşta olursa olsun zaman zaman ya da sürekli kendini odada yalnız hissedenlere' yazıyordu. Evde Kimse Yok öyküsüyle başladı kitap. Pembe Çile, Çıracık, İyi Yapmış, Odada... İşte burada artık ters köşeye yattığının farkındaydım. Odada yalnız kalmak benim için muhteşem bir şeydi. 'Odada Yalnız Kalmak', Mine Soysal'ın kaleminde bambaşka bir kimliğe bürünüyordu.

Odada adlı hikâyeden bir alıntı, odada yalnız kalmayı çok iyi özetliyor sanırsam:

"Canım fena sıkılıyor...

Görünmez olsam, yok olsam diyorum bazen. Hani şöyle kapıdan değil de başka bir yoldan çıkıp kaçabilsem şu evden, annemlerden. Hesap vermek zorunda kalmasam... Tuvaletten kanalizasyona eriyip gitsem... Silinsem şu odadan, bir daha bulmasalar beni."

Ben bu anlamıyla odada yalnız kalmamıştım hiç. Ne kadar şanslı bir insan olduğumu

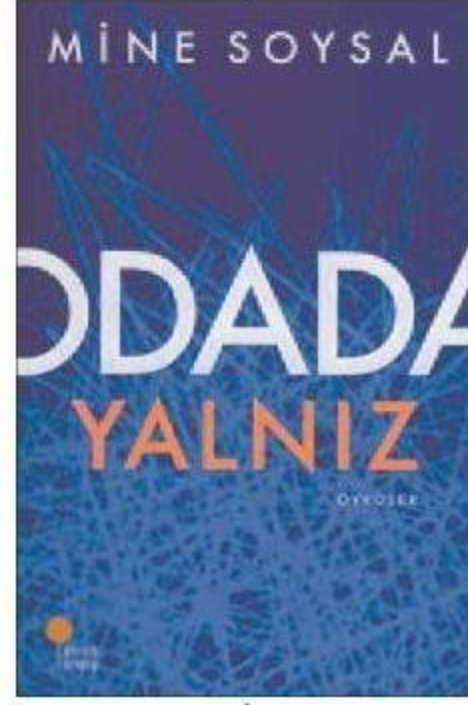
fark ettim öyküleri okudukça, sevindim. Ne kadar çok benim kadar şanslı olamayan insan olmadığını fark ettim ve üzüldüm. Bırakalım üzülmeyi, sevinmeyi ben bu hikâyeleri okuyunca çarpıldım.

Sonra birleştirmeye başladım kafamdaki düşünceleri. Zaten odada yalnız kalmak benim için buydu: Çarpılmak, üzerine düşünmek, kafamda tartmak ve muhteşem

bir hazla yalnızlığımdan ayrılmak. Mine Soysal'ın her işinde; bastığı kitapta, yazdığı herhangi bir metinde, varlığıyla yarattığı duruşunda hep bir şeyler öğrenir, hep bir yerlere gider gider gelir insan.

Ben bugün odamda yalnızdım. *Odada Yalnız*'ı okudum. On üç hikâyenin on üçünde de kendimi başka başka yerlere götürmenin zevkini sonuna kadar yaşadım.

Sonra ne mi yaptım? Bir arkadaşımı aradım. Onunla uzun uzun sohbet etmek istedim. Gelir gelmez şu cümleyi kurdu: "Bu yalnızlık benim canımı çok sıkmaya başladı." Hayat bana nasıl bir oyun oynuyor diye düşündüm önce. Sonra iç seslerin bir bildiği vardır muhakkak dedim. Kapattım, kâğıdımı kalemimi ve arkadaşımınla sohbete başladım.

Mine Soysal

FOTOĞRAF: MUHSİN AKGÜN

RADİKAL KİTAP

25 Eylül 2009 Cuma

19